

Met dank aan Ninke Salzman

In februari 2016 is mijn laatste [wetenschappelijke artikel](#) verschenen in het tijdschrift: "Clinical Medical Reviews and Case Reports" en is internationaal gepubliceerd. Dit [artikel](#) is mede tot stand gekomen dankzij de vruchtbare samenwerking van mij met Lucas Boer en Henry Dijkman van de afdeling Pathologie van het Academisch Ziekenhuis in Nijmegen, waar ik zelf jaren heb gewerkt.

Ik heb in 2003 het geluk gehad kennis te mogen maken met Ninke Salzman, een bijzondere vrouw, die mijn patiënt werd voor wat betrof het Siliconen Borstimplantaat vraagstuk. Zij had de implantaten gekregen in 1985. Haar voorgeschiedenis laat zien dat de huisarts, Leen Braber, in 1997 vermeldde dat zij van deze prothesen ziek was geworden. Wat hij daar precies mee bedoelde, is niet duidelijk. In 2001 werden zij vervangen en bleken zij geruptureerd te zijn. Het merk was niet bekend. Zij kreeg daarom nieuwe siliconen borstimplantaten, maar na 1 jaar zijn die elders verwijderd in 2002 en is zij zonder prothese verder gegaan.

Al met al heeft zij dus 17 jaren blootstelling gehad aan uitzwetende en uitlekkende siliconen moleculen. Daarna kreeg zij met lymfklier zwellingen te maken in oksels en liezen en kwam zij voor het eerst terecht op mijn spreekuur in 2003. Aan deze zwellingen werd zij door mij geopereerd. Zij was ondertussen rolstoelafhankelijk geworden. In 2004 ontwikkelde zij borstkanker en aan de complicaties hiervan is zij in 2008 overleden. Er was inmiddels tussen ons een speciale band ontstaan, zoals ik vaker met sleutelpatiënten op mijn pad heb meegemaakt.

Zij besloot haar lichaam aan mij na te laten voor nader wetenschappelijk onderzoek (zie haar brief). Ik zie mij nog zitten aan het voeteneind van haar bed in een hospice in Almere met haar geliefd hondje naast ons op de grond. Zij zakte af en toe weg, maar één ding werd duidelijk aan mij gezegd: "nu kan je het eindelijk gaan oplossen". Ik hoorde dat aan, maar was daarvan beslist niet overtuigd. Ik was namelijk, net als andere onderzoekers, op zoek naar een speciaal molecuul, wat zou laten zien en verklaren waarom sommige vrouwen siliconen borstimplantaat-gerelateerde klachten ontwikkelden en anderen niet. Ik was dus wat gereserveerd, maar wilde haar niet tegenspreken en onbevredigd naar Onze Lieve Heer, dus beaamde ik dat.

Enkele dagen later is zij overleden en zoals het dan gaat mocht ik vanaf mijn solo tentje op een camping in Noord-Italië gaan zitten regelen dat het lichaam naar de afdeling Pathologie in het Radboud moest en wat er zoal aan materiaal geoogst moest worden. Het was een hele opgave, maar eind goed, al goed. Het materiaal bleef er enige tijd liggen totdat Lucas Boer in februari 2012 het van Henry Dijkman mocht gaan bewerken. Het was zijn afstudeerscriptie. Weer een hele klus. Uiteindelijk wordt het resultaat gepresenteerd op een besloten meeting. Daarbij waren Prof. Ger Pruijn van de afdeling Cellulaire biologie, Henry Dijkman en nog enkele andere kopstukken van de afdeling Pathologie en ik aanwezig. Wij waren aangenaam verrast, maar bij geen van ons was nog geen heilig vuur ontbrand. Er was niets nieuws ontdekt, want immers was het sinds de zeventiger jaren reeds bekend dat de siliconen borstprothesen hun inhoud uitzweten door de intacte omhulling.

Ik zag toen zelf nog niet het verband met mijn gedachtegang over dit wetenschappelijk onderwerp. Het onderzochte materiaal en het resultaat bleef daarom nog enkel jaren liggen. Er was zelfs weerstand om het resultaat überhaupt naar buiten te brengen, want wie zou volgens Dr. Dijkman geïnteresseerd zijn in een dergelijk pathologie-artikel. Het kon volgens hem beter als alinea verwerkt worden in een grotere algemeen artikel. Ik had daar moeite mee, maar ben er in eerste instantie in meegegaan. Totdat ik mijzelf 3 jaren later vermande!

Ik was het aan Ninke verplicht om dit te gaan opschrijven, to say the least. Ondertussen was mij tijdens een operatie door de assistente gevraagd wat de band tussen mij en Barry Sears was op het vlak van het Zone-dieet, een andere hobby van mij. Ik vertelde daar achteloos wat over, terwijl mijn handen werkten. Op één of andere manier bleef echter die vraag rondspoken in mijn kop. En ik weet nog waar ik stond in mijn slaapkamer toen met donderend geraas het kwartje viel tussen mijn oren. Hoewel ik het weleens met Barry over had gehad, maar hij met antwoorden kwam die mij onwaarschijnlijk leken (altijd al een eigenwijze donder geweest), zag ik nu ineens wel dat “ontsteking” de verbindende factor was. Nu niet voor de gevolgen van een waardeloze leefstijl met foute maaltijd keuzen die onherroepelijk leiden tot verouderingsaandoeningen als Alzheimer, kanker, diabetes type 2 etc, etc., maar chronische ontsteking op cellulair niveau in het Siliconen Vraagstuk. Dat opende een nieuw hoofdstuk in mijn wetenschappelijk activiteiten.

Vervolgens zocht ik daarna een oord op in het buitenland om het verhaal van Ninke verplicht op te gaan schrijven. Terwijl ik daarmee bezig ben, heb ik behoefte aan nieuwe tabellen voor een beter overzicht die ik handmatig in elkaar flanste. En dan ....Ineens, schrik ik mij lam! Hoe had ik zo onvoorstelbaar blind kunnen zijn. Ik moest direct aan Johan Cruijff denken, die ik om zijn taalgebruik waardeerde: “Je snapt iets pas als je het door hebt”. Een waarheid als een koe. Want jaren geleden had ik al een verhaal geproduceerd met een opvatting die cruciaal was voor het nieuwe inzicht, maar toen zelf nog niet in de gaten had, waar ik het werkelijk over had. Dat verhaal is ongepubliceerd gebleven.

Ik keek nu in het materiaal van Ninke voor het eerst naar stapeling van siliconen moleculen in alle organen, spieren, ruggenmerg en hersenen, dankzij de verhelderende klad tabellen van mij. Een dergelijk stapeling betekent maar één ding en dat is voor een anti-aging arts die ik ook ben, chronisch cellulaire ontsteking. Dat betekent epigenetische veroudering, betekent vervroegde en versnelde aftakeling. Is helemaal wat ik al jaren op mijn spreekuur moet zien en soms zelfs moet aanhoren, omdat patiënten dat gewoon aan mij zeiden: “Ik voel mij oud en afgeleefd”. Ik hoorde het aan, maakte braaf aantekeningen, maar het drong kennelijk toen nog niet echt tot mij door.

Er was dus door niemand in die bijeenkomst ‘en petit comité’ van 2012 iets nieuws ontdekt, als dat zo was geweest dan waren wij er ook in 2012 mee naar buiten gekomen. Sterker nog, in het artikel; “Bleeding of Silicone From Bag-Gel Breast Implants, And Its Clinical Relation To Fibrous Capsule Reaction”, geschreven door Donald E. Barker, Marvin I. Retsky and Sherill Schultz, R.N., verschenen in het plastisch chirurgische vakblad de PRS van Juni 1978, wordt al duidelijk het fenomeen van uitzweten aangetoond. Wat wel is ‘ontdekt’ met het artikel van Ninke Salzman, is dat er moleculaire stapeling is in alle weefsels en

organen (ja, dat wisten wij dus al in 2012) en nu komt het, hoe de consequentie hiervan langs de moleculaire inzichten van de preventieve geneeskunde in 2015 helder naar voren komt.

Toen dit verhaal door mij werd opgeschreven was ik moederziel alleen in pyjama, en mogelijk keek Ninke toe. Er was niemand anders bij om iets te ontdekken! Dit om recente berichten in de media te ontkrachten. En zo moet ik tot de slotsom komen dat Ninke Salzmann het in 2008 helemaal bij het rechte eind had, toen zij opmerkte dat ik het vraagstuk dan zou oplossen. Want dat is ook wat er is gebeurd. Het zal nog enige tijd duren voordat begrepen zal worden in grotere kring hoe het één met het ander samenhangt, het is helaas een feit dat ik ver voor de troepen uitloop met mijn inzicht. Epidemiologisch onderzoek is al helemaal een lacher, dan moet je al beginnen met de klachten in het dossier vast te leggen en een follow-up van 20 tot 50 jr. aanhouden, niet 5 tot 10 jaren. Nee, er zal nooit een speciaal molecuul gevonden worden, hoelang wij wereldwijd ernaar zoeken.

Omdat veroudering zich buitengewoon langzaam voltrekt en niet in een buisje bloed is te meten. Zo kan je dus jaren blootgesteld worden aan het uitzweten van siliconen moleculen en denken dat er niets aan de hand is, totdat jou "systeem" het kantelpunt voor jou bereikt. Dat is dus mede afhankelijk van je leefstijl en genetische background. Verouderen doen wij allemaal, voor de één op meer natuurlijke wijze, voor de ander met meer gebreken. En in feite kan je zelf bepalen hoe je wilt verouderen, door je leefstijl aan te passen en daar tijdig mee te beginnen. Nee, hoewel het nog even zal duren, weet ik op grond van mijn jarenlange ervaring met dit vraagstuk (inmiddels 22 jaren), dat dit de uitleg is voor wat er gaande is. De vrouwen die zich hebben gepresenteerd met duidelijke klachten, zijn de kanaries in de kolenmijn. In dat opzicht zijn zij gelukkig te prijzen, want door het ziek zijn moesten zij opzoek naar een oplossing die niet voor handen lag en hebben zij dit ziektebeeld in beeld gebracht.

Eén ding is zeker, stapelen van uitgezwete siliconen moleculen vindt plaats, zoals dit onderzoekmateriaal onherroepelijk laat zien en wat wij in feite al sinds de zeventiger jaren weten, want wetenschappelijk aangetoond. Dit gebeurt ongeacht het merk, ongeacht of de prothese rond is of druppelvormig, ongeacht of het vóór, of achter de spier is geplaatst, ongeacht of het gescheurd is of intact, ongeacht of de siliconen prothese is geplaatst voor een reconstructie of vergroting en ongeacht of de vrouw zelf van mening is dat zij klachten heeft of niet.

Verouderen doen wij allemaal en daar is niets mis mee. Dat is een natuurlijk proces als gevolg van voortgaande stille ontsteking. Maar met siliconen prothesen in het lichaam, borst of bil, geef je dit proces een flinke duw in de rug. Tel daarbij op een leefstijl die minder gezond is, en de toon is gezet. Er bestaat in deze niet zoiets als de dans ontspringen. 'En elk voordeel heb z'n nadeel', ik hoor het Johan zeggen.

Elke vrouw zal voor zichzelf moeten uitmaken hoe zij ouder wenst te worden, maar dan moet zij op z'n minst voordat zij aan een implantatie begint, daarop gewezen worden. Niet alleen is het Siliconen Vraagstuk door mij gedefinieerd, ik heb ook voor de oplossingen gezorgd. Deze zijn naar gelang de situatie: explantatie, verwijderen kapsel, bij voorkeur geheel als dat kan, vanwege de uitgezwete moleculen die het bevat. Bij plaatsing prothese

achter de spier is dat minder goed mogelijk. In dat geval wordt het gedeeltelijk verwijderd en zal het lichaam geleidelijk aan het restant opruimen en duurt het ietsje langer voor eventuele gezondheidsverbetering. Voor verbetering van het esthetisch aspect is lipofilling met lichaamseigen vetweefsel een mooie methode. Van belang is ook de Zone-leefstijl. Hier komt binnenkort een E-book over uit.

Ik ben Ninke dan ook mede namens “de vrouwen” zeer dankbaar dat zij het offer heeft gebracht het siliconen vraagstuk in haar eigen lichaam te ontwikkelen en vervolgens met haar eigen organen en weefsels duidelijk heeft gemaakt wat er dan gebeurt (Zie onderstaand fotomateriaal). Ik krijg vast een stevige draai om mijn oren van haar als ik ook daar boven ben aangekomen, omdat ik zo lang heb gewacht met het ontwikkelen van dit inzicht.

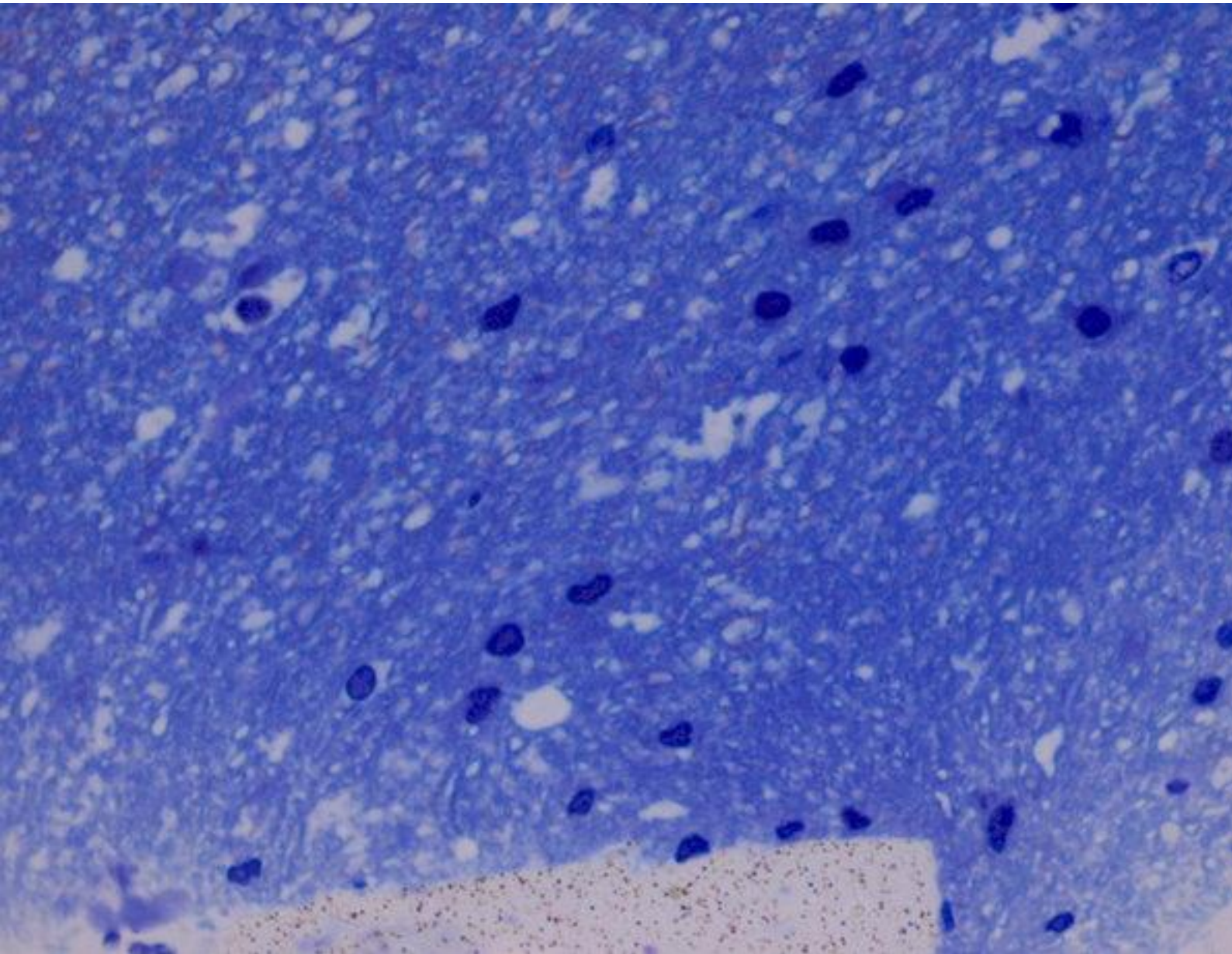
Mea Culpa, het leven zit vol verrassingen! Proost! What is next ??

Rita Kappel

Ik laat u hieronder enkele beelden met uitleg zien. Het is een klein deel van al het verzamelde materiaal, waar ik in het Nederlands een korte uitleg geef over wat u te zien krijgt. Deze beelden kun je overbrengen op alle weefsels in het lichaam, dus ook op het weefsel dat ik hier niet laat zien. De doorsneden zijn gekleurd met hematoxyline eosine of MORO, of toluidine blauw. De MORO kleuring kleurt specifiek het siliconen materiaal diep rood, zodat het direct opvalt.

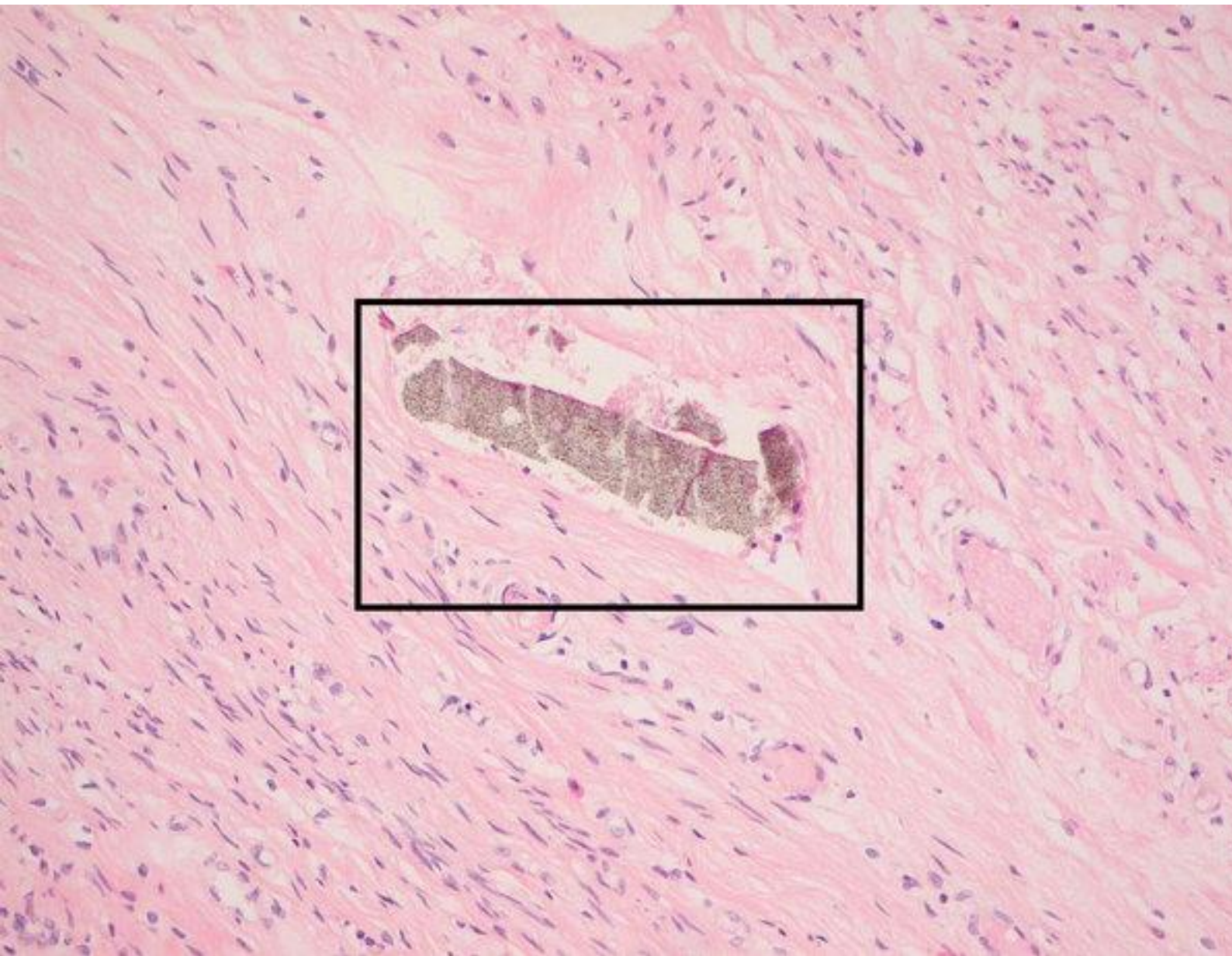
In het artikel is in Tabel ook een telling gedaan van Si-atomen (EDX analyse op materiaal dat met toluidine is gekleurd). Bij mensen die geen borstprothesen hebben vind je als waarde nooit meer dan 500 per $0,1 - 0,15 \mu\text{m}^2$. Wij hebben zekerheidshalve dit getal verdubbeld naar 1000, voordat het werd meegeteld. Je ziet bv in die tabel dat er in het kapsel veel Si-rijk materiaal wordt aangetroffen. Dat is waarom ik probeer bij een explantatie operatie het kapsel zoveel als mogelijk mee te verwijderen, maar het lijkt niet altijd, al heb je de beste bedoelingen. Laat je het zitten, dan zal het spontaan verdwijnen, maar dan blijven ook de moleculen achter en die moet het lichaam dan alsnog zelf opruimen. Dan kan “herstel” wat langer duren. Je kunt later niet teruggaan om alsnog kapsel te verwijderen. Ook is het totaal verwijderen van het kapsel geen garantie op herstel. Ik schrok ook van de schildklier en ruggenmergswaarden.

De getallen voor de hersenen worden in een latere publicatie verwerkt, moet ik nog tijd voor maken. Wat je zeker moet realiseren is dat op een vreselijk klein deel van het orgaan of weefsel de telling is uitgevoerd, nl per $0.1 - 0.15 \mu\text{m}^2$ (1 micrometer = 1 duizendste mm). Dat is met het blote oog dus niet eens te zien.

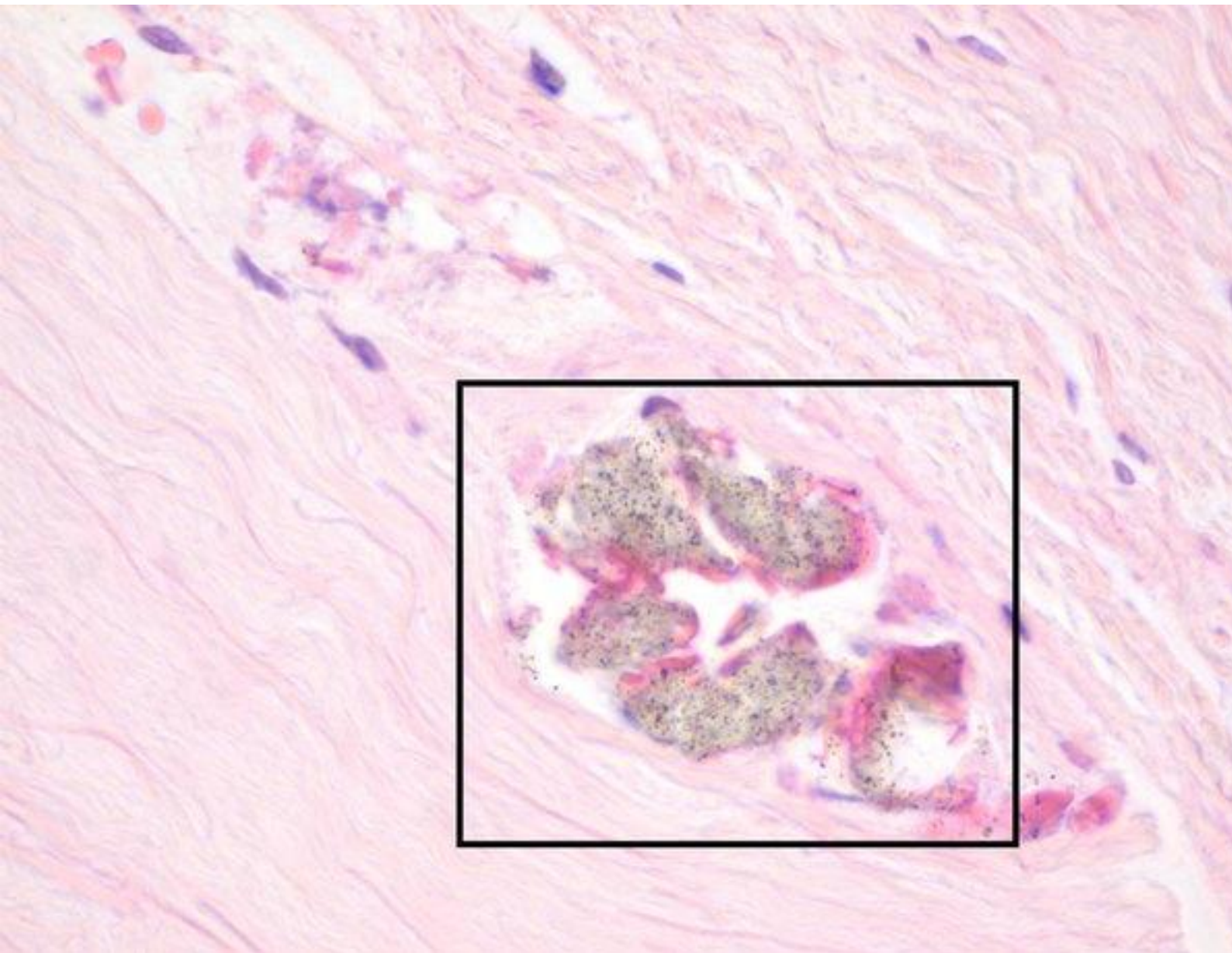

Coupe door frontaalkwab, gekleurd met toluidide blauw, 400 x vergroot.
Siliconen materiaal aan de onderzijde te zien.

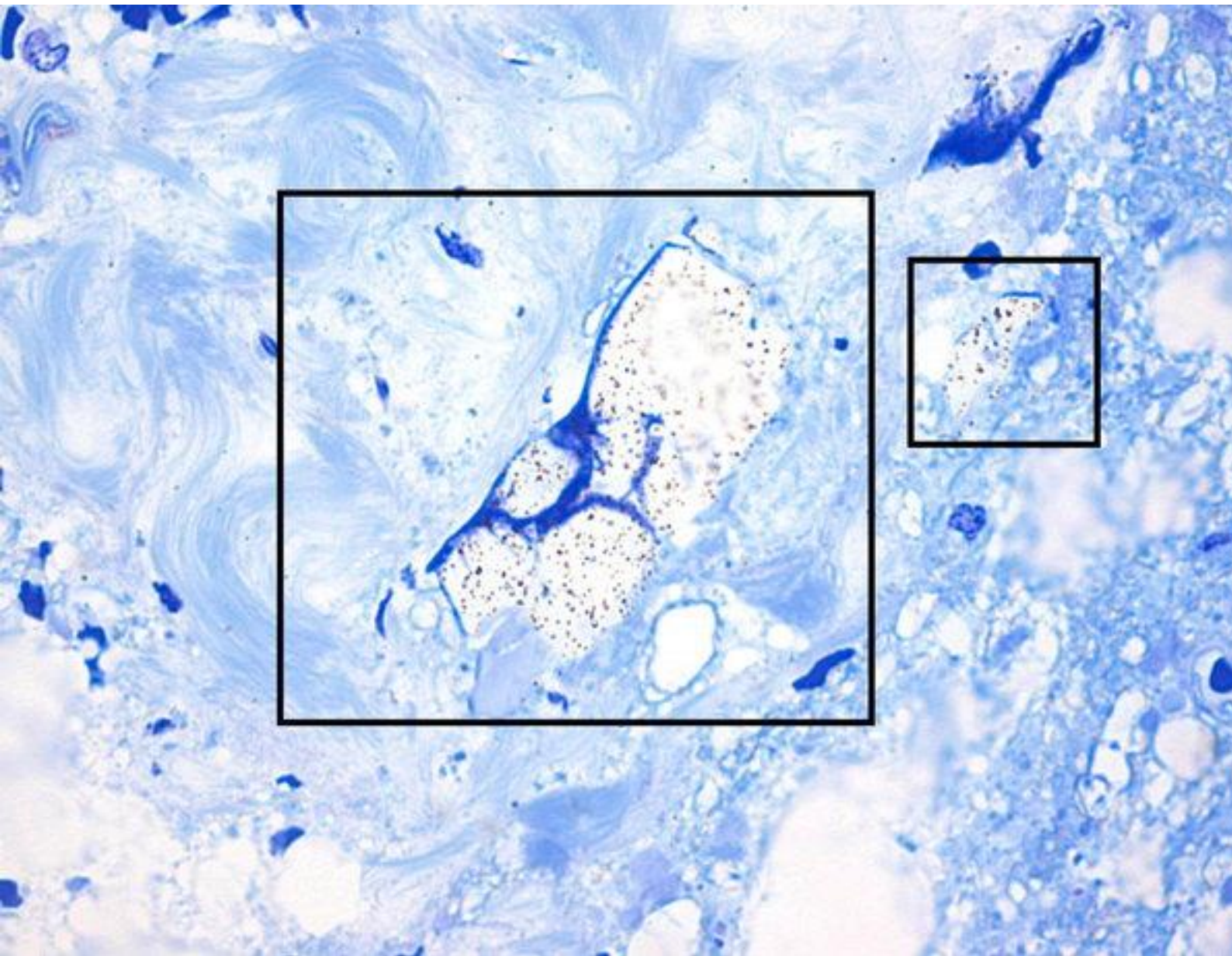

Coupe door het ovarium gekleurd met hematoxyline eosien, 200 x vergroot,
Omkaderd siliconen plak ligt in het weefsel.

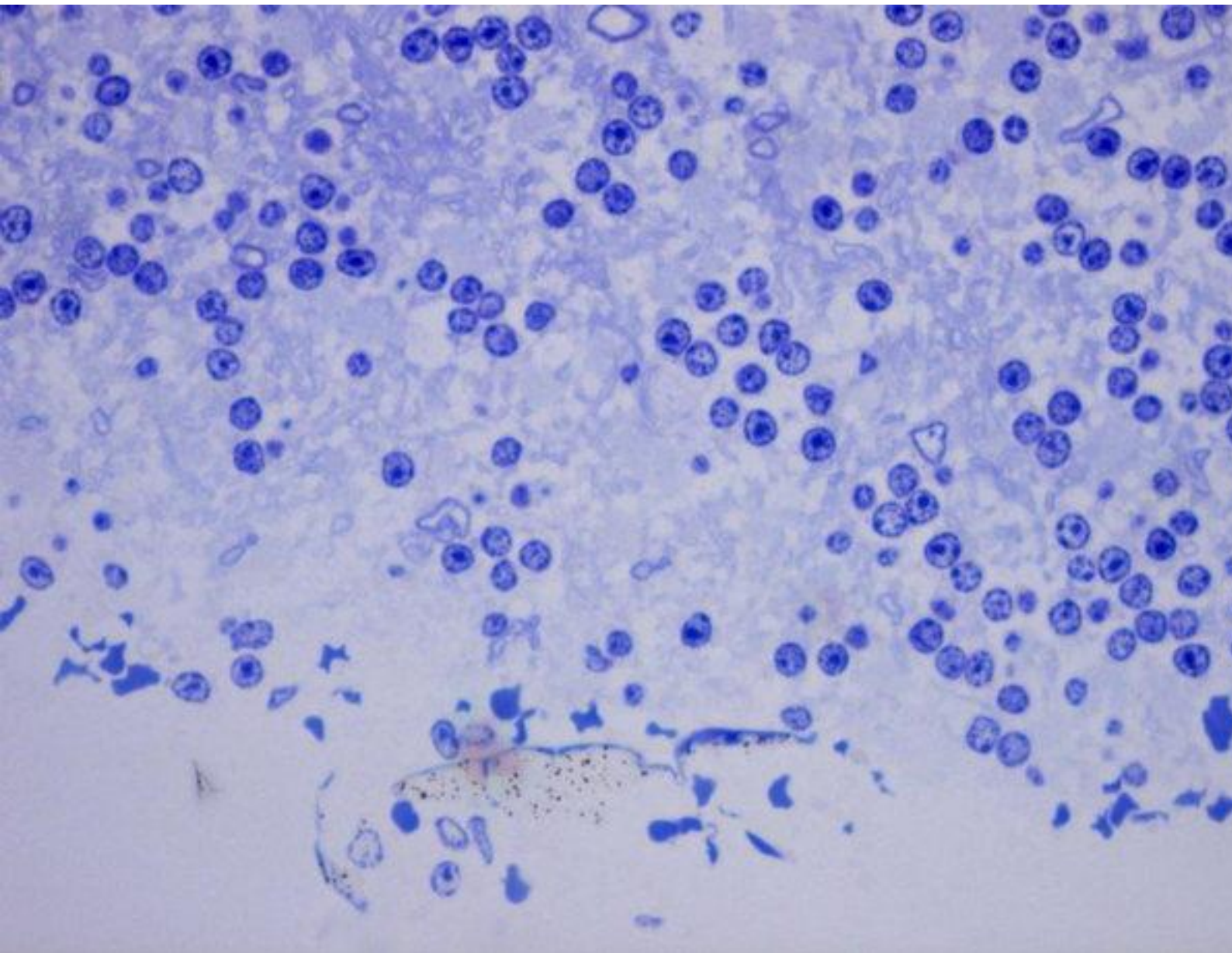
Coupe door het ruggenmerg, gekleurd met hematoxyline eosine, 400 x vergroot.
Ingekaderd siliconen materiaal ligt in het weefsel.

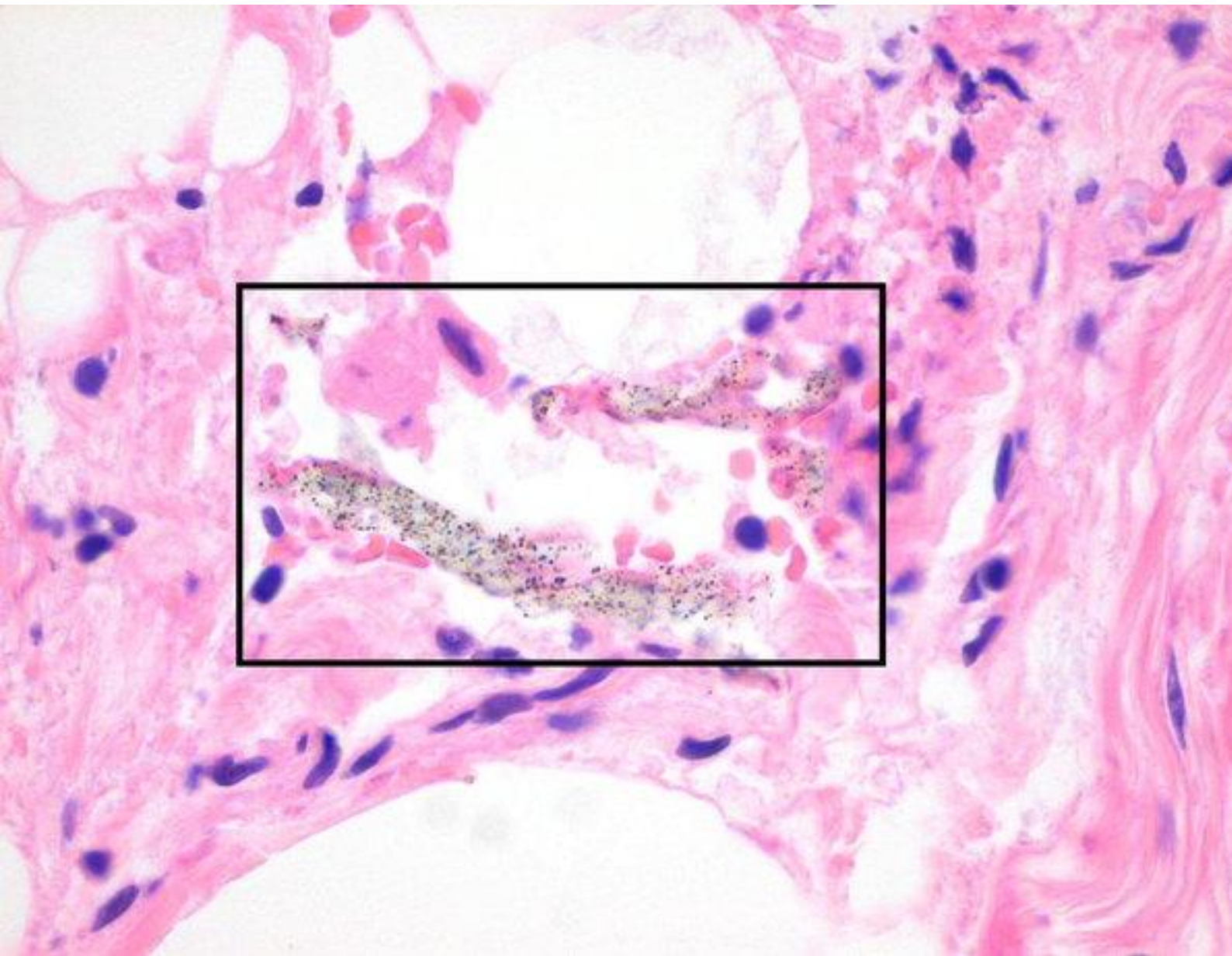

Coupe door ruggenmerg, gekleurd met toluidine blauw, 400 x vergroot.
Siliconen materiaal is omkaderd.

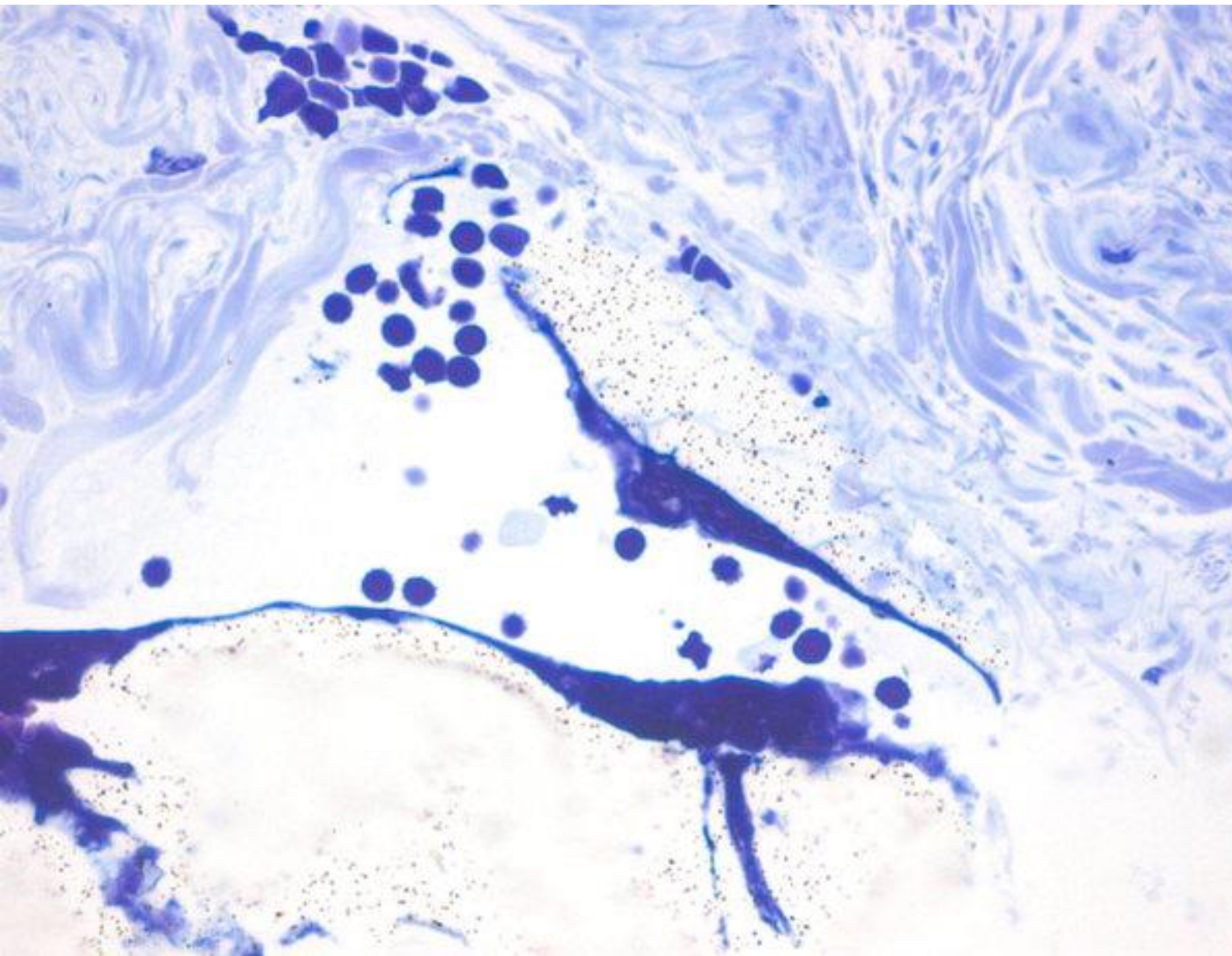

Coupe door kleine hersenen, gekleurd met toluidine blauw. 400 x vergroot.
Siliconen materiaal is omkaderd.

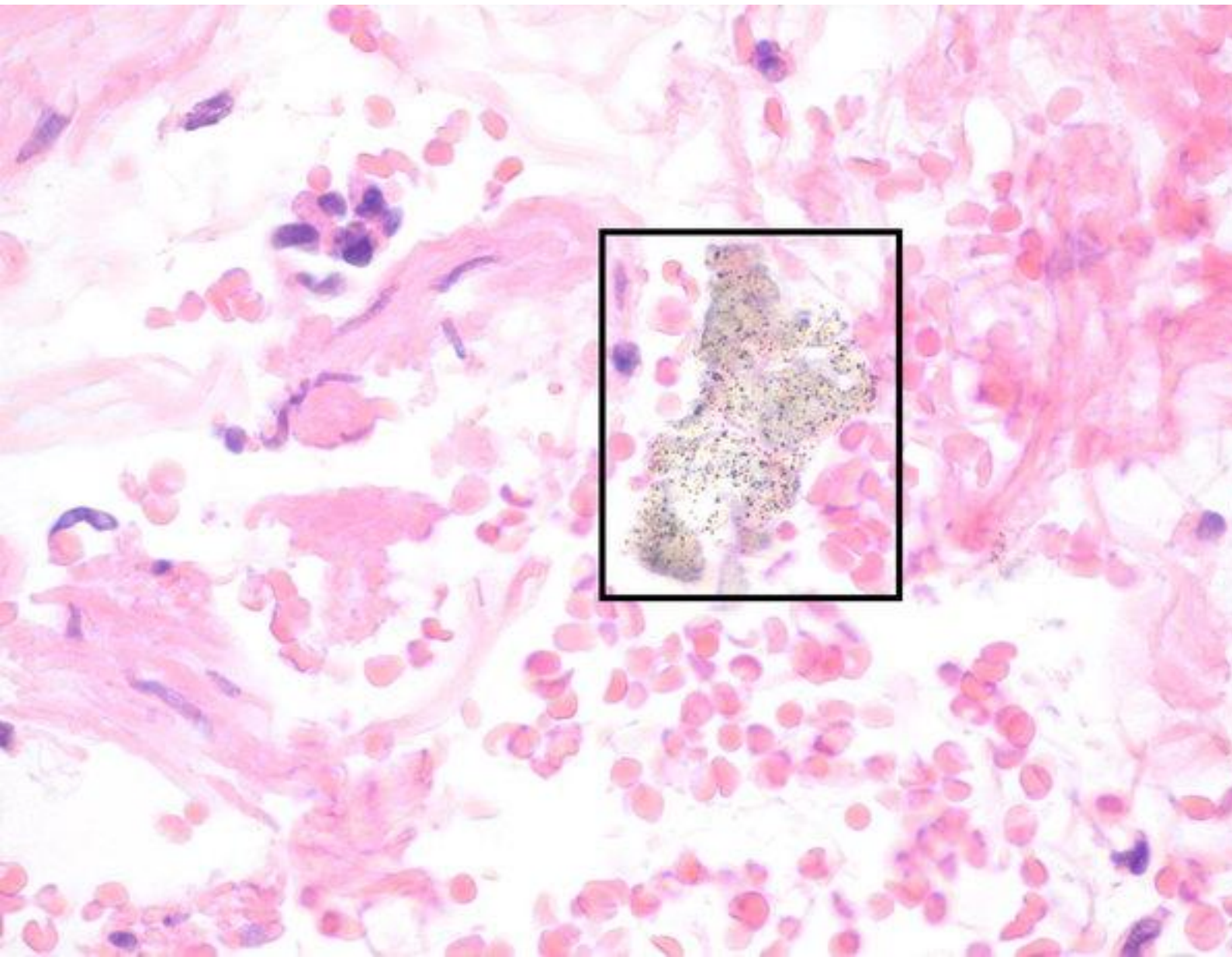
Coupe door pancreas (alvleesklier), gekleurd met hematoxyline eosine, 400 x vergroot.
Siliconen materiaal is omkaderd.

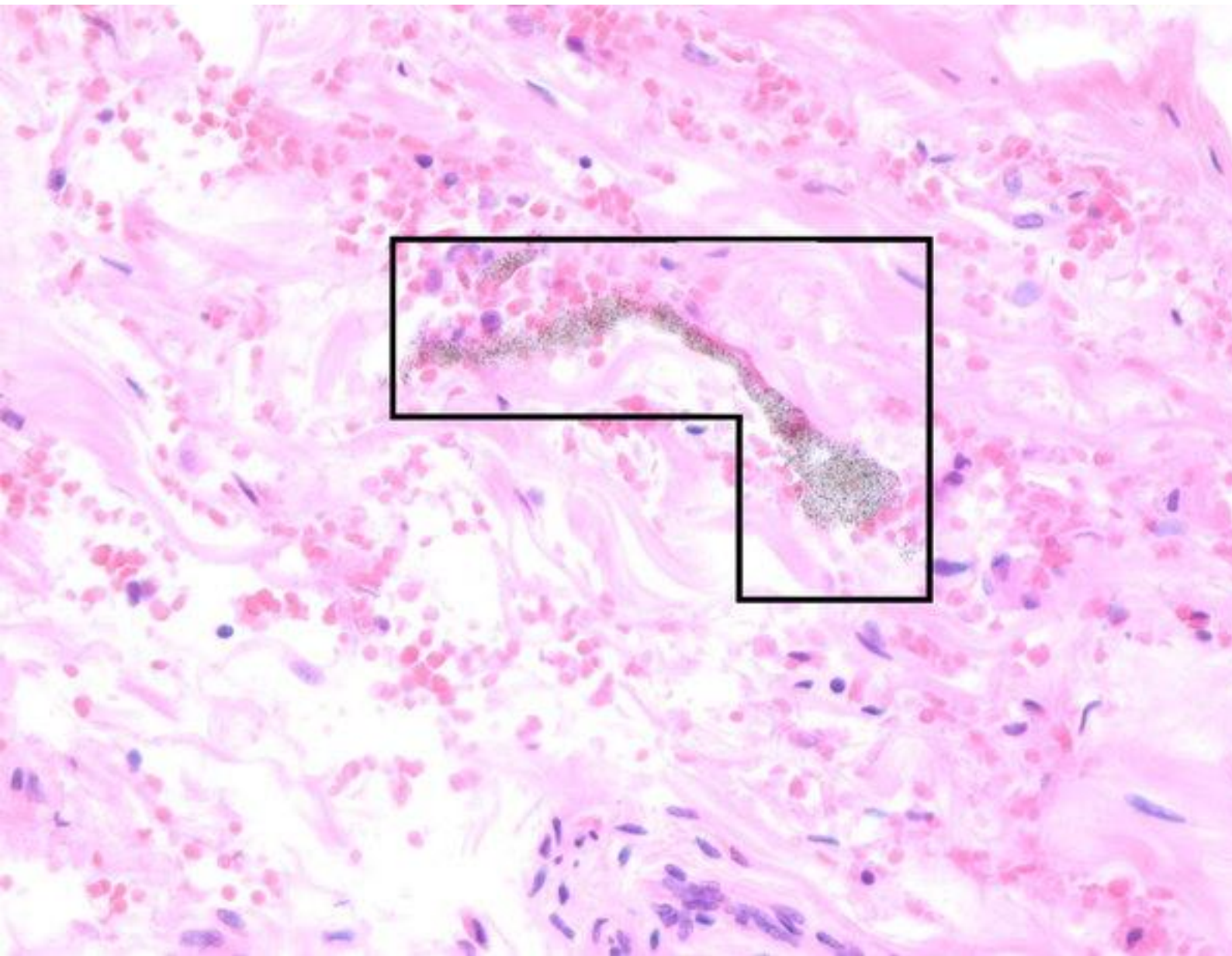

Coupe door urineblaas, gekleurd met toluidine blauw, 400 x vergroot.

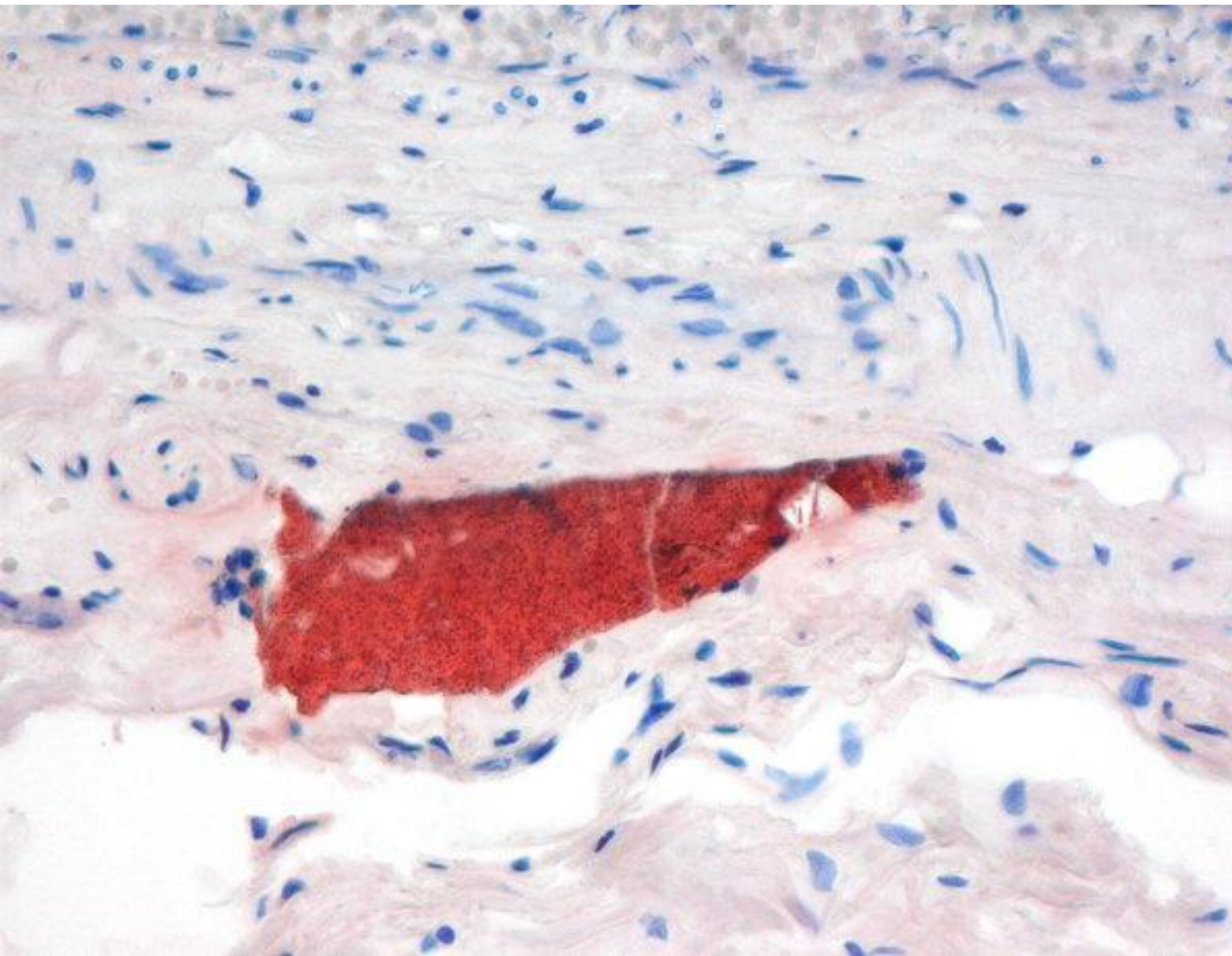

Coupe door urineblaas, gekleurd met hematoxyline eosine, 400 x vergroot.
Siliconen materiaal is omkaderd.

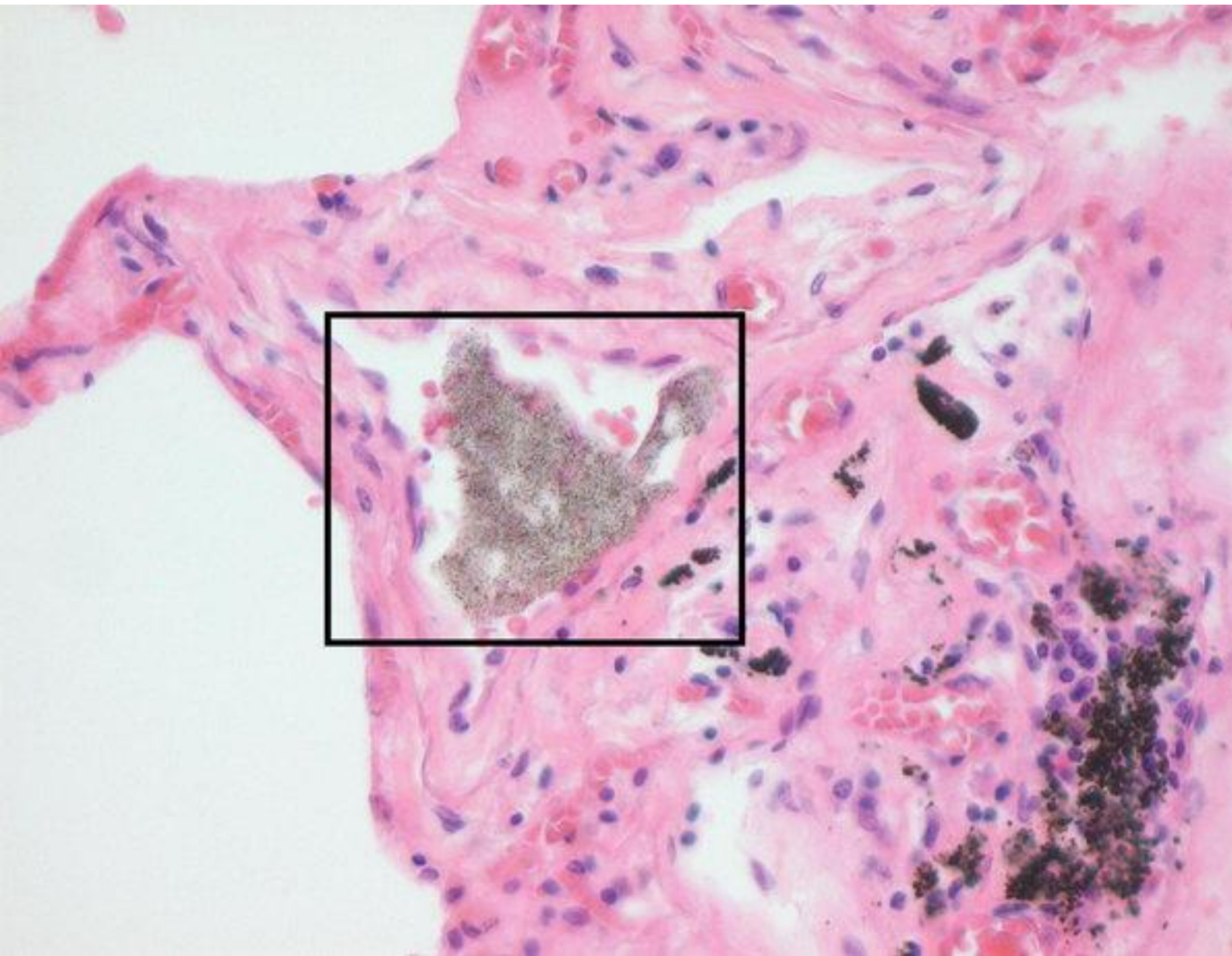
Coupe schildklier, gekleurd met hematoxyline eosine, 200 x vergroot.
Siliconen materiaal is omkaderd.

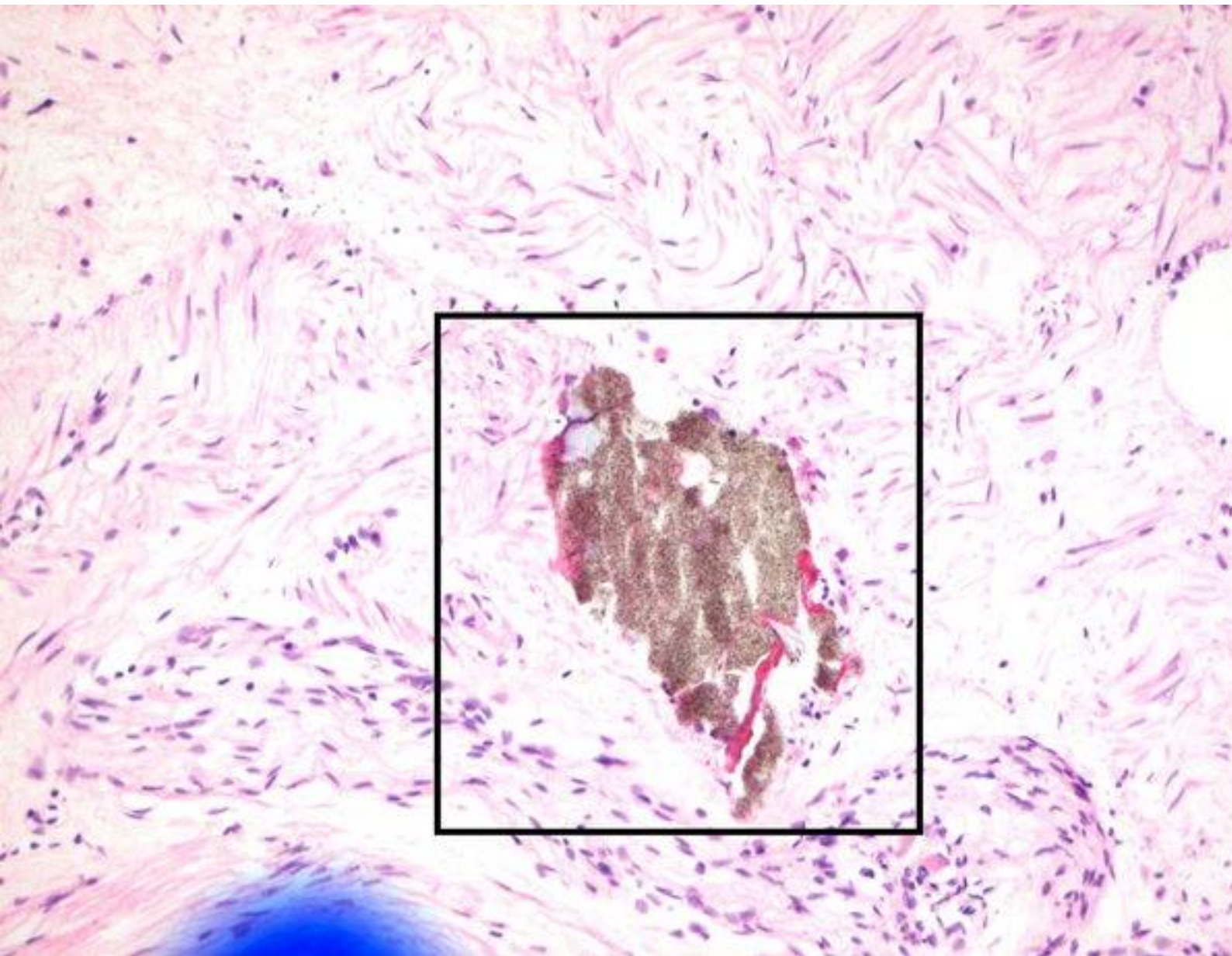

Coupe schildklier, gekleurd met MORO, 200x vergroot. Rode plak is het siliconen materiaal.

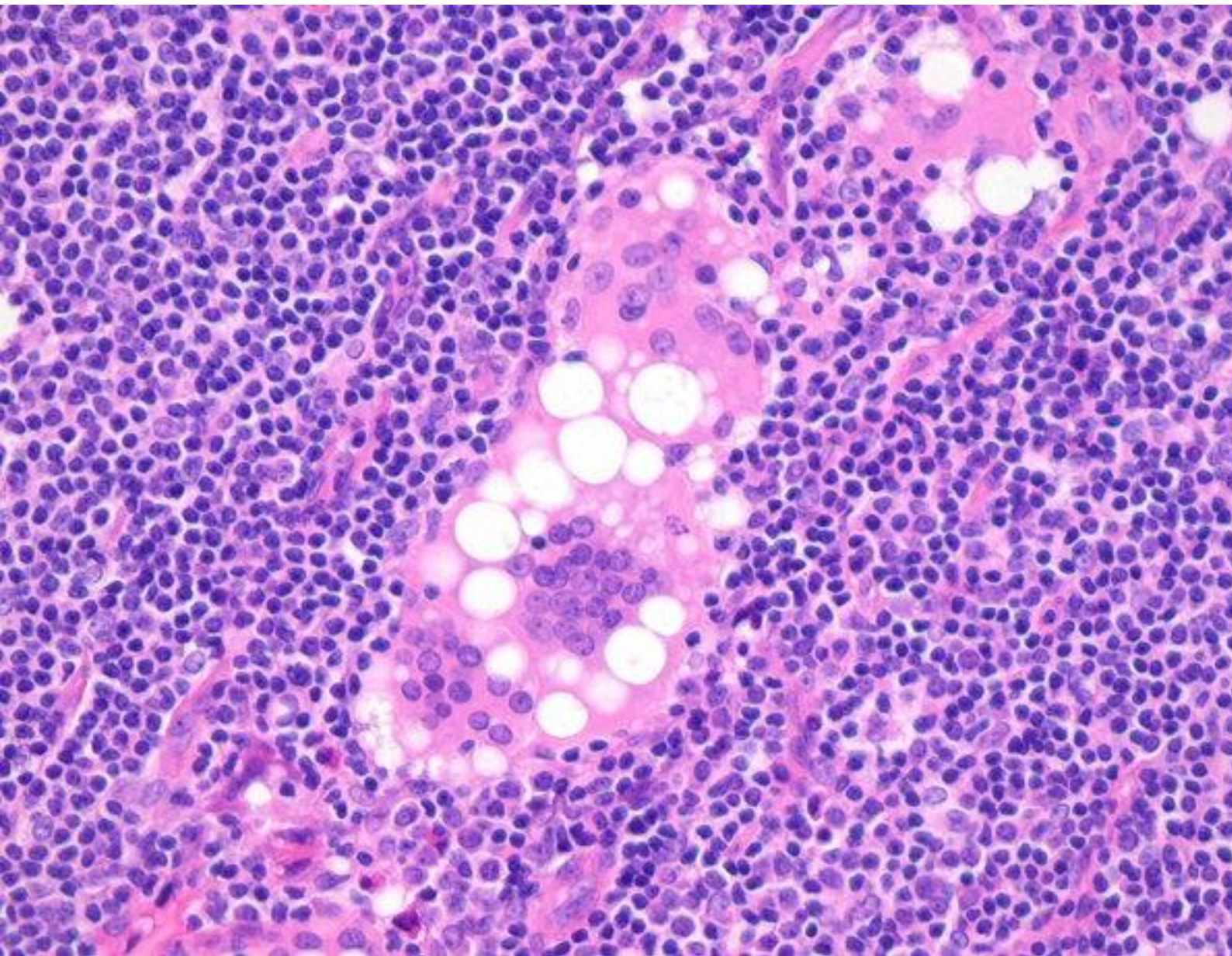

Coupe van longweefsel, 200 x vergroot, siliconen materiaal is omkaderd

Coupe van dunne darm, 200 x vergroot, gekleurd met hematoxiline eosine, Het siliconen materiaal is omkaderd, het ligt binnen in het darmweefsel, omringd door glad spierweefsel.
Deze ophoping is meer in de vorm van een plak, anders dan een vacuole.

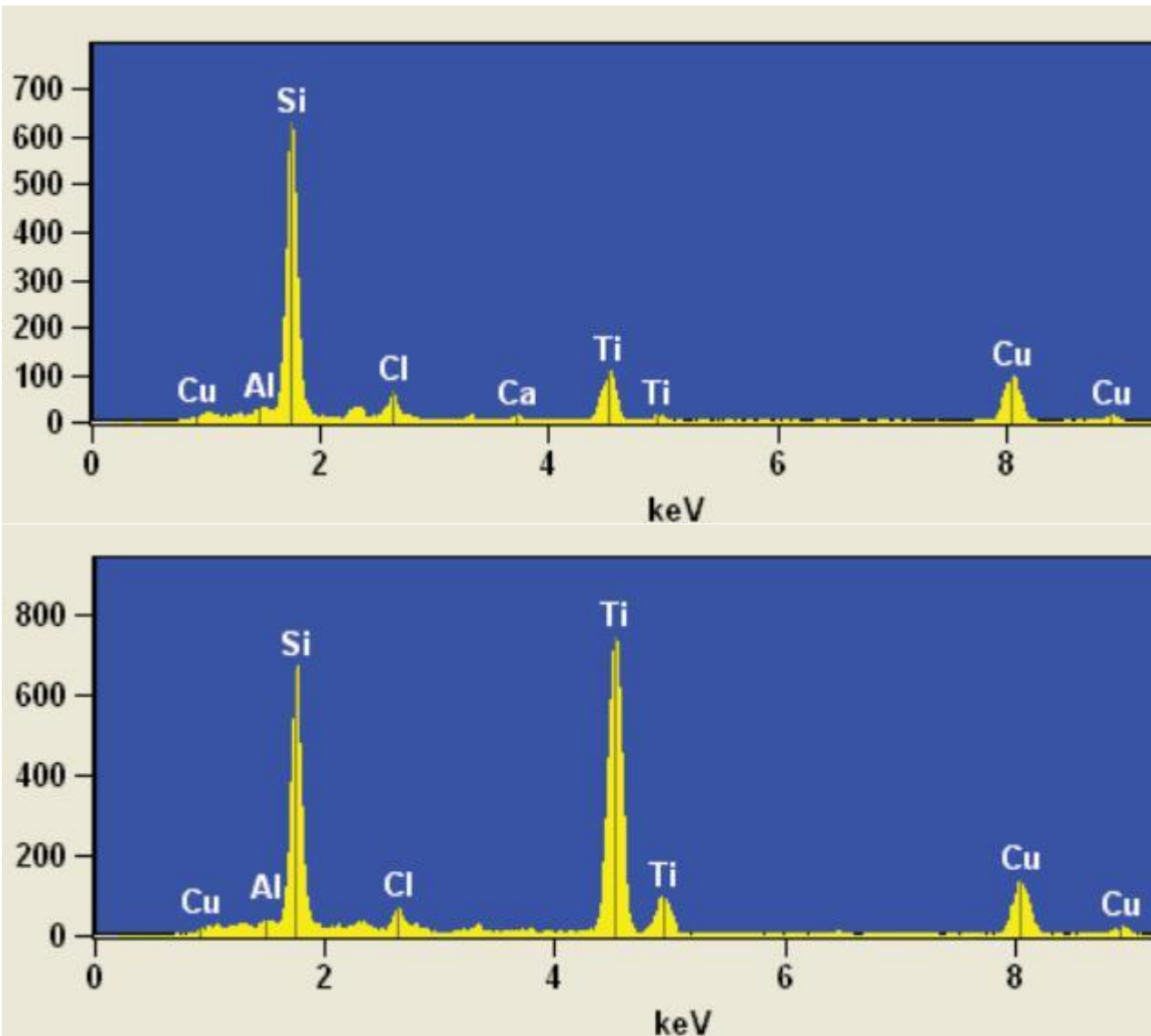

Te zien is een doorsnede door een lymfeklier, gekleurd met hematoxiline eosine, 200 x vergroot.

U ziet een meerkernige reuscel.

De witte blaasjes binnen de cel bevatten het opgehoopte siliconen materiaal.

Voorbeeld van meting Si-gehalte (van siliconen moleculen) op 2 meetpunten van opgehoopt siliconen materiaal in de schildklier. Op de eerste afbeelding zijn er 7.200 tellingen gedaan, op de onderste afbeelding 7.252 tellingen per $0.1 - 0.15 \mu\text{m}^2$.